

Arrest

nr. 202 346 van 12 april 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. POESEN
Broekem 15
3740 BILZEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 28 maart 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 maart 2018.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 april 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 april 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. POESEN en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 30-31 januari 2018 (bijlage 26) en heeft zich vluchteling verklaard op 19 februari 2018.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 27 februari 2018 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker werd gehoord op 6 maart 2018.

1.3. Op 13 maart 2018 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag. Deze beslissing werd op 14 maart 2018 per drager betekend.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Albanees staatsburger afkomstig uit Bajram Curri, Tropojë, district Kukës, Albanië. In 2005 ging uw vader in Tirana wonen. U bleef bij uw moeder wonen in Bajram Curri, maar ging soms ook voor korte periodes naar uw vader in Tirana. Toen u bijna 17 jaar was, begon u een relatie met K.(...) H.(...), een vrouw met Zwitserse nationaliteit. Zij trok bij jullie in en keerde af en toe terug naar Zwitserland. Ook u ging soms voor drie maanden naar Zwitserland bij haar en keerde nadien telkens terug naar Albanië. Op 8 juni 2016 kregen jullie een dochter, S.(...) H.(...). Zij verblijft momenteel bij uw vriendin in Zwitserland. In Albanië had u regelmatig conflicten met andere burgers. Zo kreeg u op uw vijftiende een messteek van G.(...) B.(...) die een conflict had met uw neef en die zijn woede koelde op u omdat hij niet op kon tegen uw neef. U ging nadien niet naar de politie en had verder nooit nog problemen met G.(...) B.(...). Ook had u ongeveer in augustus 2016 een conflict met een vriend van u, I.(...) D.(...). U had een discussie met hem gehad en had hem aangevallen. Die avond viel hij u terug aan, samen met nog twintig anderen. U kreeg messteken in uw benen. De politie passeerde en vroeg wat er gaande was. Uw aanvallers zeiden dat ze u hadden aangevallen. De politie stuurde hen weg. U diende geen klacht in tegen I.(...) en de anderen. I.(...)s vader kwam naar u toe om zich te excuseren. Ongeveer anderhalf jaar geleden, i.e. eind 2016, vroeg een zekere D.(...) D.(...) u om hem uw geld en uw horloge te geven toen u een koffie ging drinken. U weigerde, viel hem aan, gaf hem een duw en hij viel op de grond. Toen u later diezelfde dag uw auto naar de garage bracht, kwamen D.(...) en zijn familieleden R.(...) en I.(...) D.(...) naar u toe. Ze sloegen u in elkaar, berokkend schade aan uw auto en vielen ook uw oudste broer F.(...) aan. U verwittigde de politie en diende klacht in. Deze kwam ter plaatse en voerde een expertise uit. Nadien werd u meegenomen naar het politiekantoor. Ook de drie leden van de familie D.(...) werden naar het politiekantoor gebracht voor ondervraging. Nadien werd iedereen vrijgelaten. Volgens u werden de drie leden van de familie D.(...) zo snel vrijgelaten omdat ze familie zijn van de parlementariër B.(...) D.(...). Sindsdien had u geen concrete problemen meer met de familie D.(...). Ook in augustus 2017 had u een conflict, ditmaal met L.(...) en J.(...) P.(...). Zij woonden aan de ferry om naar Koman te gaan en vroegen aan iedereen die de ferry wou nemen geld. U wou die dag niet betalen en ze vielen u aan. U ging vervolgens met uw wagen weg om een stok te halen en keerde terug. Toen waren ze gewapend. Er werd geschoten naar de grond om u schrik aan te jagen. De politie kwam ter plaatse en ondervroeg jullie. De familie P.(...) is verre familie van uw moeder. Na het incident belde hun broer vanuit Frankrijk. Hij verzekerde u en uw familie dat jullie nooit meer problemen met hen zouden hebben. Een ander conflict ontstond toen u ongeveer een jaar geleden 3000 euro leende van een zekere F.(...). Met dat geld opende u een bar. Uw bar was echter geen succes en na een drietal maanden moest u de zaak opdoeken. U kon slechts duizend euro terugbetalen aan F.(...). Nadat deze u enkele keren vroeg om hem de rest van uw schulden te betalen, begon hij rond september 2017 te dreigen dat hij u zou vermoorden indien u dat niet zou doen. Hij telefoneerde u regelmatig met dergelijke bedreigingen. Op 20 december 2017 vertrok u op legale wijze van Albanië naar Zwitserland om uw dochter te zien. Daar verbleef u een maand bij uw vriendin. Het was uw intentie om daar te blijven, maar jullie kregen wat problemen en het gaat niet zo goed met jullie relatie. U vertrok vervolgens naar België, waar u aankwam op 25 januari 2018. U verbleef in een hotel. Op 16 februari 2018 werd u betrapt door de Brusselse politie toen u twee gsm's stal. U was bovendien in het bezit van een mes en heroïne. Hierna werd u in het gesloten Centrum voor Illegalen in Vottem geplaatst. Op 19 februari 2018 vroeg u asiel aan. U kan de situatie in Albanië met al die conflicten niet meer aan en vreest bij een terugkeer naar Albanië vermoord te worden door een van de personen met wie u in conflict bent. Daarnaast haalt u aan economische problemen te hebben in Albanië. U bent in het bezit van uw paspoort, uitgereikt op 12 januari 2015, en twee kaarten van het openbaar vervoer in Zwitserland.

B. Motivering

Na onderzoek van uw verklaringen en alle elementen in uw administratieve dossier dient vastgesteld te worden dat het Commissariaat-generaal uw asielaanvraag niet in overweging kan nemen.

Artikel 57/6/1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 bepaalt dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen bevoegd is om de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van voornoemde Vreemdelingenwet of tot het verkrijgen van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet, die ingediend wordt door een onderdaan van een veilig land van herkomst of door een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaringen niet duidelijk blijkt

dat, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3, of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4.

Bij KB van **17 december 2017** werd **Albanië** vastgesteld als veilig land van herkomst. Een land wordt als een veilig land van herkomst beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3, of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 (artikel 57/6/1, tweede lid, van de wet van 15 december 1980). De vaststelling dat Albanië als veilig land van herkomst wordt beschouwd, hangt onder meer af van het feit of dit land beschikt over een systeem van efficiënte sancties tegen vervolging of ernstige schade. De beoordeling die ertoe leidt dat een land van herkomst als veilig wordt beschouwd, houdt rekening met de mate waarin dit land bescherming tegen vervolging en mishandeling biedt. Daartoe wordt er onderzocht of de personen die deze daden plegen, daadwerkelijk worden gestraft wanneer ze verantwoordelijk geacht worden voor de feiten in dat land (considerans nr. 42, Richtlijn 2013/32/EU (procedurerichtlijn (herziening))), en of dit land beschikt over een systeem van daadwerkelijke rechtsmiddelen tegen schendingen van de rechten en vrijheden die worden gedefinieerd in het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, en/of in het internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten, en/of het VN-Verdrag tegen foltering (artikel 57/6/1, derde lid, van de wet van 15 december 1980; bijlage I van Richtlijn 2013/32/EU (procedurerichtlijn (herziening))). De doeltreffendheid van de bescherming van de autoriteiten van Albanië werd aldus op voorhand onderzocht en Albanië kan veilig in de zin van artikel 57/6/1 van de wet van 15 december 1980 worden genoemd. Aangezien Albanië een veilig land van herkomst is in de zin van artikel 57/6/1 van de wet van 15 december 1980, wordt er verondersteld dat een asielzoeker er veilig is, behalve als hij elementen in tegengestelde zin voorlegt (considerans nr. 40, Richtlijn 2013/32/EU (procedurerichtlijn (herziening))).

Bovenstaande brengt met zich mee dat een asielaanvraag enkel in overweging wordt genomen indien een onderdaan van een veilig land duidelijk aantoonst dat er wat hem betreft een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat. Dit is hier evenwel niet het geval.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat uw algemene houding niet in overeenstemming gebracht kan worden met of niet getuigt van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Conventie van Genève of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Zo blijkt dat u Albanië aanvankelijk verlaten heeft met de bedoeling uw dochter in Zwitserland te zien, en niet omdat u bang was in Albanië (CGVS p. 15). Voorts dient vastgesteld te worden dat u pas op 19 februari 2018, i.e. vlak nadat u in het gesloten Centrum voor Illegalen te Vottem werd geplaatst, asiel aanvroeg, hoewel u al sinds eind januari 2018 in België was. U verklaarde weliswaar dat u reeds van bij uw aankomst in België de intentie had om asiel aan te vragen (CGVS p. 15). Dit staat evenwel haaks op uw verklaringen bij de politieofficier op het moment van uw aanhouding op 16 februari 2018, waarbij u stelde dat u naar België gekomen was voor toeristische doeleinden. Gevraagd naar de reden waarom u niet eerder asiel aanvroeg, en dit zelfs niet vermeldde op het moment dat er bij uw aanhouding naar de reden van uw bezoek aan België werd geïnformeerd, antwoordde u dat u eerst wat informatie wou inwinnen (CGVS p. 8-9) en dat u pas asiel wou aanvragen op het moment dat u dat zelf nodig vond en niet wanneer de autoriteiten dat nodig vonden (CGVS p. 15-16). Deze verklaring is echter niet afdoende ter rechtvaardiging van uw nalaten ter zake. Het doel van een asielaanvraag bestaat er namelijk in dat een persoon op legale wijze in een derde land kan verblijven omdat hij of zij in zijn land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico loopt op ernstige schade. Van een asielzoeker kan dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij na aankomst in een derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming. Dat u dit pas deed nadat u werd overgebracht naar een gesloten centrum voor illegalen, doet dan ook vermoeden dat u louter asiel aanvroeg om een repatriëring te voorkomen.

Hoe dan ook, er dient opgemerkt te worden dat u geen aanspraak maakt op internationale bescherming in de zin van de Conventie van Genève.

De door u geschetste problemen overschrijden het louter interpersoonlijke en gemeenrechtelijke (strafrechtelijke) niveau niet en ressorteren als dusdanig niet onder het toepassingsgebied van de Conventie van Genève, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging hebben wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Uw problemen met de families B.(...), D.(...), D.(...) en P.(...) betreffen eenmalige conflicten en gevechten die veroorzaakt werden door redenen die geenszins Conventie-gerelateerd zijn: G.(...) B.(...) viel u aan omdat hij niet op kon tegen uw neef, bij de D.(...)s en P.(...)s begon het allemaal met een geldkwestie, met I.(...) had u een gewone ruzie en de bedreigingen die u kreeg van F.(...) vloeien voort uit de geldschulden die u bij hem heeft.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet. Echter, ook een dergelijk reëel risico op ernstige schade heeft u niet kunnen aantonen.

Vooreerst kan worden opgemerkt dat de meeste van de door u aangehaalde conflicten eenmalige incidenten betreffen die reeds bekoeld zijn. Zo heeft u na het incident met G.(...) B.(...) op uw vijftiende geen problemen meer gehad met hem (CGVS p. 14), heeft de vader van I.(...) D.(...) zich na jullie vechtpartij meermaals bij u verontschuldigd en heeft u het nadien zo gelaten (CGVS p. 14), heeft u ook na het incident met de familie D.(...) geen concrete problemen meer gehad met hen (CGVS p. 14) en heeft u na het incident met de familie P.(...) in augustus 2017 een verzoening bereikt (CGVS p. 15). Uit deze incidenten kan dan ook niet zonder meer een actueel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid.

Hoe dan ook zijn er geen redenen om aan te nemen dat u bij eventuele toekomstige problemen bij terugkeer naar Albanië – hetzij met een van bovenvermelde families, hetzij met F.(...), hetzij met andere Albanese burgers – geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige autoriteiten, met wie u nooit problemen kende (CGVS p. 7). Immers, voordat internationale bescherming kan worden verleend aan een asielzoeker, dient aangetoond te worden dat de asielzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij eerst alle redelijke van hem te verwachten mogelijkheden uitput om bescherming te krijgen in eigen land, hetgeen u niet gedaan heeft. Van alle door u vermelde incidenten heeft u slechts eenmaal een klacht ingediend bij de Albanese politie, namelijk bij het incident met de familie D.(...) ongeveer eind 2016 (CGVS p. 10). U legt van deze klacht evenwel geen enkel begin van bewijs neer (CGVS p. 11). In de andere gevallen besloot u de politie er niet bij te betrekken omdat u het niet nodig vond (CGVS p. 10) of omdat uw familie het zelf had opgelost (CGVS p. 15). Daarnaast stelde u dat de politie toch niets zou doen (CGVS p. 10, 13). Dit betreft evenwel een blote bewering. Uit uw verklaringen blijkt immers dat de politie wel degelijk stappen ondernam. Zo is zij zowel bij de aanval op u door I.(...) D.(...) en zijn kompanen als bij het gevecht met de broers P.(...) tussengekomen (CGVS p. 13-15). Dat zij niets meer deed dan I.(...) D.(...) en zijn metgezellen wegsturen (CGVS p. 14) en het wapen van de broers P.(...) niet afpakte (CGVS p. 15), volstaat op zich niet om te besluiten dat de politie in het geheel niet naar behoren optreedt bij incidenten. U liet bij beide voorvallen immers na officieel klacht in te dienen (CGVS p. 14-15). Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat, toen u de politie had gebeld nadat de D.(...)s u hadden aangevallen, zij ter plaatse gekomen is, een expertise heeft uitgevoerd en zowel u als de broers D.(...) heeft ondervraagd (CGVS p. 11-12). Dat D.(...), R.(...) en I.(...) D.(...) reeds na tien minuten het politiekantoor mochten verlaten omdat zij familie zijn van de parlementariër B.(...) D.(...) (CGVS p. 11), kan u niet aannemelijk maken. Dat zij werden vrijgelaten betekent an sich immers niet dat geen verdere gevolgen werden gegeven aan uw klacht. U heeft zich nadien evenwel nooit meer bij de politie geïnformeerd over de stand van zaken, omdat u niet geïnteresseerd was (CGVS p. 11-12). Uit informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal blijkt bovendien dat in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Albanese autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Voorts blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende

stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Albanië aanwezig zijn. Informatie stelt tevens dat, ofschoon er nog doorgedreven hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen ondernomen heeft om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden. Zo werd een anticorruptiestrategie uitgewerkt, werd het wetgevend kader versterkt en werd een nationale coördinator voor corruptiebestrijding aangewezen. Het aantal onderzoeken naar, vervolgingen van en veroordelingen voor corruptie, waaronder corruptie bij – soms zelfs hooggeplaatste – functionarissen, nam toe. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Albanië opererende autoriteiten aan alle onderdanen voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.

Naast de door u aangehaalde conflicten met medeburgers stelde u ook dat u economische problemen heeft in Albanië en er geen inkomen heeft (CGVS p. 15). Aangezien u geen diploma heeft, heeft u geen hoop om officieel werk te vinden (CGVS p. 5). U heeft echter nooit naar officieel werk gesolliciteerd (CGVS p. 5). Uit uw verklaringen blijkt voorts dat zowel u als uw broers af en toe in het zwart konden werken (CGVS p. 5), dat uw vader in een fabriek werkt (CGVS p. 4), en dat, toen hij daar nog niet werkte, uw moeder steun kreeg van de overheid (CGVS p. 4). Daarenboven zijn zowel het huis waar uw moeder woont in Bajram Curri als het huis waar uw vader verblijft in Tirana jullie eigendom (CGVS p. 4). Hoe dan ook zijn deze financiële problemen van louter socio-economische aard en ressorteren zij bijgevolg niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u hierom een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De informatie waar het Commissariaat-generaal zich op beroept, werd toegevoegd aan uw administratieve dossier. Volledigheidshalve wijst het Commissariaat-generaal erop dat het algemene rechtsbeginsel, volgens hetwelk “de bewijslast op de asielzoeker rust”, van toepassing is bij het onderzoek van de asielaanvragen (UNHCR, Handbook on procedures and criteria for determining refugee status, Genève, 1979, p. 51, § 196). Hoewel het begrip ‘bewijs’ in dit verband met soepelheid moet worden geïnterpreteerd, moet de asielzoeker de autoriteit er niettemin van overtuigen dat hij daadwerkelijk voldoet aan de voorwaarden om de status die hij eist, te genieten. U brengt echter geen enkel concreet element aan dat het mogelijk maakt te bewijzen dat de situatie in Albanië zodanig is geëvolueerd dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die aan het dossier werd toegevoegd, niet meer relevant zou zijn.

Uw documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet weerleggen. Uw paspoort staat uw identiteit en herkomst, waaraan niet getwijfeld wordt. De twee vervoersdocumenten uit Zwitserland bevestigen enkel dat u daar geweest bent, wat evenmin betwist wordt.

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet beslis ik uw asielaanvraag niet in overweging te nemen.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 7, § 1 en § 4 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, zet verzoeker uiteen als volgt: “Verzoeker werd gehoord op 06/03/2018 door het CGVS vanop afstand via video-conferentie terwijl hij zich in detentie bevond en zonder enige bijstand van een advocaat.

Noch verzoeker, noch zijn advocaat werden geldig opgeroepen voor het gehoor. Er werden aan hen geen kennisgevingen gedaan met inachtneming van de voorschriften van artikel 7 §1 juncto §4 van het K.B. Van 11/07/2003.

Nochtans had de advocaat van verzoeker haar tussenkomst gemeld aan het CGVS bij fax dd. 05/03/2018 met ontvangstbevestiging. Verzoeker kan zich niet van de indruk ontdoen dat het CGVS hem in snelheid heeft genomen door hem daags nadien reeds te verhoren.

Deze procedurele voorschriften zijn niettemin essentieel aangezien bij niet naleving verzoeker en zijn raadsman in casu niet in de mogelijkheid werden gesteld om het recht op daadwerkelijke en effectieve juridische bijstand voorafgaand en tijdens het verhoor uit te oefenen.

Dit is a fortiori belangrijk nu verzoeker in casu gezien zijn **leeftijd, familiale situatie en detentiesituatie bijzonder kwetsbaar is** (zie stuk 5 mbt de bezorgdheden van het UNHCR in het kader van een gehoor van kwetsbare personen in detentie via videoconferentie). Hij is immers nog niet lang meerderjarig en is opgesloten alleen in België zonder contact met familie of vrienden.

Bovendien werd het gehoor in casu gedaan vanop afstand via video-conferentie in het gesloten centrum en via een versnelde bij voorrang gevoerde procedure op grond van artikel 57/6/1 §1 b juncto §3 van de Vreemdelingenwet zodat een deugdelijke kennisgeving aan zowel verzoeker als aan diens raadman volstrekt noodzakelijk was teneinde het recht op juridische bijstand niet uit te hollen.

Ook dient te worden opgemerkt dat de praktijk van het horen via video-conferentie van asielzoekers in gesloten centra een proefproject is (zie stuk 4) en eigenlijk geen enkele reglementaire basis heeft zodat deze video-gehoren zonder enige rechtsgrond worden beoefend door het CGVS.

Omwille van alle hoger aangehaalde redenen schendt de Commissaris met zijn beslissing tot weigering van inoverwegingname van de asielaanvraag artikel 7 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. De beslissing is in dit geval dus op onregelmatige wijze tot stand gekomen en niet in overeenstemming met de wettelijke bepalingen hieromtrent.

Aangezien Uw Raad deze inbreuk op de voorschriften van de rechtspleging voor het CGVS niet zelf kan herstellen wenst verzoeker uw Raad te verzoeken om de bestreden beslissing teniet te doen en zijn zaak terug te zenden naar commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, zodat deze in de mogelijkheid wordt gesteld om verzoeker opnieuw op te roepen voor een nieuw gehoor, ditmaal met inachtneming van de voorschriften van kennisgeving conform artikel 7 van het K.B. Van 11/07/2003."

2.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: een verklaring tussenkomst advocaat dd. 5 maart 2018 gericht aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen per fax met ontvangstbevestiging, een nota van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dd. 18 mei 2016 gericht aan de Orde van Vlaamse Balies en de nota "Interviews to determine the need for international protection through videoconference" van UNHCR van juni 2016.

2.3. Artikel 57/6/1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidde als volgt:

"De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen is bevoegd om de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, die ingediend wordt door een onderdaan van een veilig land van herkomst of door een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaringen niet duidelijk blijkt dat, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondetekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4."

Deze bepaling werd mutatis mutandis ondergebracht in artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet (BS 12 maart 2018):

"De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt."

Bij koninklijk besluit van 17 december 2017 tot uitvoering van het (oude) artikel 57/6/1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst, werd Albanië aangewezen als veilig land van herkomst.

Om een verzoek om internationale bescherming ingediend door een onderdaan van een veilig land van herkomst of een staatloze die er voorheen zijn gewone verblijfplaats had, in overweging te nemen, thans gegrond te kunnen verklaren, moet de verzoeker derhalve substantiële redenen opgeven die aantonen dat, ondanks diens afkomst van een veilig land, zijn land van herkomst in zijn specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet belet de verzoeker niet om aan te tonen dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. De bewijslast in dit geval rust op de verzoeker.

2.4. Het is *in casu* duidelijk dat verzoeker afkomstig is van een veilig land in de zin van artikel 57/6/1, § 3, eerste lid, zijnde Albanië, en dat er bijgevolg een vermoeden geldt dat er in hoofde van de verzoeker om internationale bescherming geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is.

Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat verzoeker geen substantiële redenen heeft opgegeven die aantonen dat, ondanks diens afkomst van een veilig land, zijn land van herkomst in zijn specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de pertinente een draagkrachtige motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Zo brengt hij geen andersluidende objectieve informatie bij die de informatie toegevoegd aan het administratief dossier weerlegt of tegensprekt. Hij stelt slechts dat hij in Albanië in de loop van 2016 en 2017 ernstige conflicten heeft gehad met verscheidene medeburgers, dat deze conflicten van dien aard zijn dat zijn leven, minstens zijn fysieke integriteit op het spel staat en dat de lokale politionele en justitiële autoriteiten hem in zijn thuisland niet de nodige bescherming kunnen bieden, waarmee hij niet verder komt dan het louter verwijzen naar zijn eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen, het poneren van een vrees voor vervolging en het tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, hetgeen echter bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoeker dan ook niet vermag afbreuk te doen aan de vaststellingen dat (i) zijn algemene houding – hij vroeg pas asiel aan op 19 februari 2018, *i.e.* vlak nadat hij in het gesloten centrum voor Illegalen te Vottem werd geplaatst, hoewel hij al sinds eind januari 2018 in België was – niet in overeenstemming gebracht kan worden met of niet getuigt van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Conventie van Genève of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming en doet vermoeden dat hij louter asiel aanvraag om een repatriëring te voorkomen, (ii) de door hem geschetste problemen het louter interpersoonlijke en gemeenrechtelijke (strafrechtelijke) niveau niet overschrijden en als dusdanig niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Conventie van Genève, (iii) de meeste van de door hem aangehaalde conflicten eenmalige incidenten betreffen die reeds bekoeld zijn en uit deze incidenten dan ook niet zonder meer een actueel risico op het lijden van ernstige schade kan worden afgeleid, (iv) er hoe dan ook geen redenen zijn om aan te nemen dat hij bij eventuele toekomstige problemen bij terugkeer naar Albanië geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige autoriteiten, met wie hij nooit problemen kende en (v) hij daarnaast stelt dat hij economische problemen heeft in Albanië en er geen inkomen heeft doch deze financiële problemen van louter socio-economische aard zijn en bijgevolg niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de vluchtelingenconventie en er evenmin zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij hierom een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De uitgebreide motivering dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.5. De door verzoeker voorgelegde documenten zijn niet van dien aard dat zij de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming kunnen ombuigen. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beoordeelt deze documenten correct als volgt: *“Uw paspoort staft uw identiteit en herkomst, waaraan niet getwijfeld wordt. De twee vervoersdocumenten uit Zwitserland bevestigen enkel dat u daar geweest bent, wat evenmin betwist wordt.”*

2.6. Verzoeker kan voorts niet worden gevolgd waar hij in het verzoekschrift betoogt dat noch hij, noch zijn advocaat geldig werden opgeroepen voor het gehoor en dat aan hen geen kennisgevingen werden gedaan met inachtneming van de voorschriften van artikel 7 § 1 *juncto* § 4 van het voornoemd KB van

11 juli 2003. Immers, uit het administratief dossier blijkt dat de oproepingsbrief op donderdag 1 maart 2018 per drager werd betekend en dat verzoeker deze oproepingsbrief voor ontvangst heeft ondertekend op vrijdag 2 maart 2018 (administratief dossier, stuk 6). Verzoekers raadsman meldde zijn tussenkomst pas 3 dagen later, met name op maandag 5 maart 2018 om 17.54 uur (administratief dossier, stuk 5). Het gehoor was gepland op dinsdag 6 maart om 10 uur, wat het quasi onmogelijk maakte om verzoekers raadsman nog tijdig een kopie van de oproeping te versturen. In de oproepingsbrief die door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aan verzoeker werd verstuurd staat uitdrukkelijk aangegeven dat verzoeker zich op de dag van zijn persoonlijk onderhoud kon laten bijstaan door zijn raadsman. Verzoeker draagt zelf de verantwoordelijkheid wat de organisatie van zijn verdediging betreft en indien hij tijdens zijn gehoor door het Commissariaat-generaal de bijstand van een raadsman wenste, was het dan ook zijn taak om op diligente en alerte wijze zijn verdediging te laten waarnemen door een raadsman van zijn keuze. Verzoeker is immers vrij te beslissen of hij al dan niet wil worden bijgestaan door een raadsman tijdens zijn interview. Aangezien het aan de verzoeker is om zijn raadsman in te lichten over de stand van zijn procedure, heeft de kopie van de oproeping slechts een informatieve waarde, zoals ook blijkt uit het verslag aan de Koning betreffende het koninklijk besluit van 18 augustus 2010 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarin expliciet gesteld wordt dat er, louter ter informatie, per gewone post, per fax of per e-mail een kopie van de oproeping wordt gestuurd naar de advocaat van de verzoeker. Verzoeker toont overigens niet aan op welke wijze de bijstand van een advocaat tijdens het gehoor een invloed zou kunnen hebben gehad op de bestreden beslissing, temeer daar het aan de advocaat niet is toegestaan om tussen te komen tijdens het gehoor. Er kan dan ook niet worden ingezien hoe de bijstand van een advocaat een weerslag zou kunnen hebben gehad op verzoekers verklaringen en verzoeker licht dit evenmin toe in het verzoekschrift. Bovendien belette niets verzoekers raadsman om na het gehoor zijn inhoudelijke opmerkingen in verband met de asielaanvraag van zijn cliënt schriftelijk aan het Commissariaat-generaal mee te delen. Waar verzoeker voorts opmerkt dat hij zich niet van de indruk kan ontdoen dat het Commissariaat-generaal hem in snelheid heeft genomen door hem daags na de melding van tussenkomst door zijn raadsman reeds te verhoren, herhaalt de Raad dat verzoeker op 2 maart 2018 in kennis werd gesteld van het feit dat hij op 6 maart 2018 zou worden gehoord in het kader van het onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming. Het tijdstip waarop verzoeker werd gehoord voldoet aan hetgeen wordt bepaald in artikel 7, § 3 van voornoemd KB van 11 juli 2003, waaruit volgt dat *in casu* het gehoor minstens achtenveertig uur na de kennisgeving van de oproeping kon plaatsvinden. In acht genomen wat voorafgaat, kan verzoeker niet worden gevolgd waar hij in het verzoekschrift aanvoert dat hij en zijn raadsman *in casu* niet in de mogelijkheid werden gesteld om het recht op daadwerkelijke en effectieve juridische bijstand voorafgaand en tijdens het gehoor uit te oefenen.

In zoverre verzoeker daarnaast opmerkt dat hij werd gehoord vanop afstand via video-conferentie in het gesloten centrum en hij betoogt dat de praktijk van het horen via video-conferentie van asielzoekers in gesloten centra een proefproject is en eigenlijk geen enkele reglementaire basis heeft zodat deze video-gehoren zonder enige rechtsgrond worden beoefend door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad er vooreerst op dat in de oproepingsbrief getiteld "*oproeping gehoor – videoconferentie*", die verzoeker op 2 maart 2018 voor ontvangst heeft ondertekend, uitdrukkelijk aan verzoeker meegedeeld werd dat het gehoor op afstand zou plaatsvinden. Aldus is het geenszins ernstig te stellen dat verzoeker niet op deugdelijke wijze in kennis werd gesteld van het gegeven dat hij op 6 maart 2018 zou gehoord worden via een systeem van videoconferentie. Verzoeker heeft overigens noch voor de aanvang van zijn gehoor, noch tijdens zijn gehoor enig bezwaar geuit tegen het feit dat hij via een videosysteem gehoord zou worden/werd. Waar verzoeker betoogt dat een dergelijke videoconferentie zonder rechtsgrond plaatsvindt, wijst de Raad erop dat artikel 13 KB CGVS (*juncto* artikel 15.2 van de Asielprocedurerichtlijn) bepaalt dat de asielzoeker die in een gesloten centrum verblijft, gehoord wordt op de plaats van zijn vasthouding. Over de vorm van het gehoor is evenwel niets bepaald. De wetgever verbiedt bijgevolg niet dat het gehoor vanop afstand via een systeem van videoconferentie plaatsvindt. Wel wordt vereist dat het gehoor plaatsvindt in omstandigheden die een 'passende geheimhouding' waarborgen (art. 13/1 KB CGVS), hetgeen *in casu* gegarandeerd werd. Verzoeker brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Wat betreft verzoekers opmerking dat het horen vanop afstand een proefproject betreft, stelt de Raad vast dat verzoeker verwijst naar een brief daterend van 18 mei 2016 dewelke gericht is aan de Voorzitter van de Orde van Vlaamse Balies. Daargelaten de vaststelling dat nergens in de brief gesteld wordt dat het horen via een systeem van videoconferentie een 'proefproject' betreft, wijst de Raad erop dat in deze brief weliswaar wordt gesteld dat dergelijke gehoren vanop afstand 'voorlopig' enkel zullen plaatsvinden in het centrum voor illegalen van Merksplas, doch er meteen ook wordt meegegeven dat het systeem

later zal uitgebreid worden naar andere gesloten centra. Het hoeft dan ook niet te verbazen dat het systeem bijna 2 jaar na het versturen van deze brief uitgebreid werd tot andere centra. Hoe dan ook, de Raad ziet niet in en verzoeker licht ook niet toe hoe het gegeven dat het horen vanop afstand een project betreft, afbreuk doet aan de rechtsgeldigheid van de bestreden beslissing.

Gelet op het voorgaande, kan verzoeker niet worden bijgetreden in zijn betoog dat de bestreden beslissing op onregelmatige wijze tot stand is gekomen en zijn er geen redenen om over te gaan tot vernietiging van de bestreden beslissing.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf april tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

M.-C. GOETHALS